

*Malinkatý tvoreček,
hlídá každý domeček.*

*Sklep, půdu a také spíž,
škoda že je nevidíš...*

Přišel podzim, listí na stromech začínalo hrát všemi barvami, byla to nádhera, skoro každý strom měl jinou barvu a to se Míne tuze líbilo, mohla na tom oči nechat. Také měla radost, že si mohla na zahradě natrhat různé ovoce, třeba angrešt, nebo rybíz, také si sebrala pod stromem někdy švestku nebo jablíčko ale se musela podívat, jestli není nahnilé, to by určitě nejedla. Ale stejně kdyby to maminka viděla, tak by se moc zlobila, protože to ovoce nebylo umyté a Mína by z toho mohla onemocnět.

Míne se ale nechtělo s každým jablíčkem utíkat domů ho omýt a tak si ho utřela jenom do sukýnky a honem se do něj zakousla.

Také, když se houpala na své houpačce ráda pozorovala na obloze velká hejna ptáků, kteří odlétají někam do teplých krajín, aby u nás v zimě neumrzli. Mnohokrát jí napadlo, že by bylo hodně dobrodružné, požádat Kala aby jí proměnil v takového ptáka, který odlétá na jih a mohla by vidět třeba Afriku a pozorovat tam slony a žirafy.

Nakonec si to rozmyslela, co kdyby to veliké moře nepřelétla, unavila by se a spadla do vody. Určitě by jí snědl nějaký žralok a už by se nikdy nevrátila ke své mamince. A také by tu maminku nemohla nechat čekat celou zimu, protože se ptáci vracejí až na jaře. To by byla maminka moc a moc smutná a bála by se o Mínu. Tak to raději zůstane doma. Možná až bude větší, pojedje se do té Afriky podívat s tatínkem a určitě tam pojedou v zimě, aby se tam mohla pozdravit s těmi ptáčky a připomenout jim ať se nezapomenou na jaře vrátit zase k nám, že se na ně moc bude těšit.

Tak takhle Mína si přemýšlela, když se v té krásné podzimní zahradě houpala a pozorovala ty nádherné stromy.

Jenže podzim je krásný ale je už také chladný a často prší takový dlouhý studený déšť. A to právě bylo toho dne, kdy se Mína chystala za Kalem na houpačku. Pršelo snad celou noc co Mína spala a nepřestalo ani když se nasnídala a chystala se ven. Podívala se na oblohu a vůbec se jí to nelíbilo. Černé mraky pokryly celé nebe a pršelo a pršelo. Ne abys chodila ven Míno, volala na ni maminka. Neboj mami, v takovém počasí se mě nikam ani nechce, budu si hrát ve svém pokoji zavolala Mína na maminku.

Tak si Mína vyndala všechny hračky které za ni maminka včera uklidila, hrála si se všemi, ale potom jí to přestalo bavit a tak si lehla na postýlku a přemýšlela, co bude takhle v pokoji celý den sama dělat. Najednou uslyšela takový slabý šramot, jako by po pokoji přeběhla myška. Co to může být, řekla si Mína, přece nemáme doma myši, tak to bych se moc bála. Tak slezla z postýlky a dívala se pod postel, co to tam zachrastilo.

Najednou tam v koutě uviděla takovou malinkou postavičku skrčenou v rohu. Kdopak jsi polez ven, povídá Mína. Malinký mužiček pomalu vylezl, promnul si obě oči a podíval se na Mínu. Já jsem Ospálek a bydlím tady ve tvé postýlce. No to snad ne, říká mu Mína.

V mé postýlce spím jenom já a nikoho jiného tady nechci. Ale já tu musím bydlet a u vás v bytě je ještě několik mých kamarádů a ti sem za chvíli přijdou také.

A opravdu, Ospálek nelhal, za chvíli tu bylo ještě několik takových divných mužičků a každý byl úplně jiný. Já jsem Vedroň, povídá další z nich. Já žiji ve vašem sporáku a nikdy na mě nesahej, nebo tě spálím a bude tě to moc bolet. Další z nich se představil

jako Mrazoš a povídal, že žije v jejich lednici a hlídá, aby se to jídlo, které tam mají hned tak nezkažilo.

No to jsou mě věci, povídá si Mína pro sebe, to jsem vůbec nevěděla a kdo jsou ti další. Já jsem Mýdloš, povídá další z nich, já žiji ve vaší koupelně a hlídám tě, jestli se dobře umýváš než jdeš do postýlky. No to je ale nadělení, myslí si Mína, kolikrát jsem to mytí ošidila, protože jsem byla líná a nechtělo se mě. To si budu muset příště dávat pozor, co když to ten Mýdloš na mě poví mamince.

Ten další vypadal legračně, byl takový tlustý a povídá, já se jmenuji Jídloš a žiji ve vaší spižárně, musím hlídat aby vám neshnily brambory a jiné potraviny, které tam maminka dává, když se vrátí z nákupu. Já totiž hrozně rád jím a tak se mě tahle práce moc líbí. No a já jsem Sklepoš povídá ten další trochu ušpiněný mrňous, já vám to hlídám ve sklepě, aby nevypukl požár a aby se vám tam neusadily myši, nebo něco jiného. Mám spoustu práce ani se mě sem nahoru nechtělo. Ten další prcek zase tvrdil, že se jmenuje Půdník, že žije u nich na půdě a musí hlídat aby třeba nevypukl požár od rozpáleného komína a musí vyhánět ty divoké holuby, aby se tam u nich náhodou nechtěli usadit, to by tam teda udělali pěkný nepořádek. Ani ty netopýry tam nepustím, chlubil se Půdník. Mína z toho byla celá udivená, když se přihnul ještě jeden, celý špinavý od hlíny a ještě něco držel v ruce, vypadalo to jako malý rýč. Mě říkají Hraboš, je to hrozné jméno, vůbec se mě nelíbí jmenovat se jako nějaká myš ale já se starám o vaši zahradu a ta je moc veliká a mám s ní moc práce a proto jdu pozdě. Musím kontrolovat všechny stromy, kytičky, každý záhon i trávník, jestli něco nepotřebují a i kořínky pod zemí musím prohlédnout. Mína z toho byla celá udivená, tak vy jste nějakí skřítcí nebo spíše trpaslíci, protože je vás tolik, to já znám z jedné pohádky. Nejsme žádní skřítcí ani trpaslíci, ti jsou jenom v pohádkách. My jsme Pidíci, ti jsou v každé domácnosti a my jsme užiteční, bez nás by to určitě nešlo. Nikdo o nás ani neví my se nikdy nikomu neukazujeme my se staráme o domácnost. Pidíci vždycky byli, jsou a budou, prohlásil rázně Sklepoš.

No a proč jste se teda ukázali mě, povídá jim Mína. Protože nás o to poprosil Kalo, že prý je venku ošklivé počasí a ty si prý nemáš s kým hrát. Jenže my nejsme na hraní, my jsme na práci a tak si teda řekni, co od nás vlastně chceš povídá Hraboš.

Mína se zamyslela a povídá jim, děkuji vám Pidíci, že jste přišli ale vy jste každý úplně jiný, vy byste si nedokázali hrát ani sami se sebou, natož se mnou, bude lepší, když si půjdete po své práci, aby se v domě nic zlého nestalo a já si už nějakou hru vymyslím, děkuji vám za ochotu a moc ráda jsem vás poznala. Pidíci odešli každý tam, kde měl svou práci a Mína si ten večer hrála s panenkou a přemýšlela, jací to ti Pidíci jsou divní tvorečkové a jak jsou pro jejich dům užiteční. Raději o nich mamince nic nepověděla, stejně by jí nevěřila.